

[Christmas Møller.]

Flensborg og nogle midtslesvigske Sogne kunde siges at være et Problem af Realitet, saa skulde 27 Aar efter nationalt dansk Fler-tal i hele Omraadet til Ejderen være en giv-nen Sag, ud fra hvilken paastaaede Kends-gering den voldsomste Propaganda ud-foldes. Mig er der alt for mangø Lygtemænd i denne Propaganda.

Intet Spørgsmaal er i Dag af større Vig-tighed end, at Danmark fører en Politik angaaende Sydslesvig, som kan staa for Historiens Dom. Danmark skal handle mod Tyskland, som vi vil, der skal handles mod os. Derfor er intet Offer, partimæssigt eller personligt, for stort for at fremme den Slesvigpolitik, hver enkelt af os mener er rigtig. Jeg underkender ikke andres Motiver, men jeg forlanger ogsaa Respekt for mine.

De 4 ovennævnte og saa ofte nævnte danske Krav er altsaa det yderste, Danmark, ogsaa efter min Mening, kan gaa med til.

Men lige saa stort det sydslesvigske Spørgsmaal er for os, lige saa lille er det desværre aabenbart for Sejrherrene. Klar-hed er derfor en første, en aldeles uom-gængelig Betingelse for, at vi kan opnaa noget.

I denne Situation er det, Statsministe-ren taler, som han gør. Ved et Møde i Ring-købing Lørdag den 3. Maj udtalte Stats-ministeren, ifølge sin Partipresse, at han ikke kan se, at Selvbestemmelsesretten kan sikres, hvis Sydslesvig forbliver under tysk Overhøjhed, og han vil ikke betale Udsigten til Tysklands Velvilje med at ofre vore Landsmænd i Sydslesvig.

Jeg har offentligt besvaret Statsmini-sterens Insinuationer mod Landsmænd. Her skal jeg kun holde mig til disse to Kendsger-ninger:

- 1) Danmarks officielle Politik: 19. Oktober-Noten og Memorandummet til Stor-magterne bygger klart paa, at Grænsen ikke skal røres, at det er inden for den tyske Stats Rammer, Sikringer skal fore-tages, og
- 2) Statsministeren kræver klart Sydslesvig udskilt fra det tyske Rige nu.

Hvad skal Udlandet saa tro? Kan nogen fortænke det i, at det holder sig til Statsmi-nisteren? Det plejer man jo at gøre. Ja men, siger Statsministeren, der maa skelnes mel-lem, hvad jeg siger udadtil og indadtil. Som om det ikke er af de Taler, Statsmændene og Landets ansvarlige Politikere holder hjemme, Udlandet lærer og faar Besked om Landets Politik. Og gennem sin Tale har Statsmini-steren i Virkeligheden fortalt Udlandet, at han ikke tror paa den af ham selv og hans

Udenrigsminister førte Politik. Statsmini-steren har bragt Landet i den Situation, at ingen kan vide, hvad det virkelig er, vi vil. Og til Skade for vore Landsmænd Syd for Grænsen kan deres berettigede Krav ikke føres frem med tilstrækkelig Styrke.

Dette er Situationen nu, da Rigsdagen skal sendes hjem; om dette sker paa Ferie, hvorved der dog er en Mulighed for, at Fol-kerepræsentationen hurtigt kan træde sam-men og gribe ind, eller som egentlig Hjem-sendelse, foreligger der ingen officiel Medde-lelse om. Vi maa under disse Omstændighe-der regne med den Mulighed, at mere end 4 lange, betydningsfulde Maaneder kan for-løbe, hvori Rigsdagen som saadan ikke kan gribe ind i Udviklingen, og jeg synes derfor, at man skal sige Tingene, som de er. Sand-heden er, at vi ikke kan holde sammen.

Men hvorfor gaar vi da ikke fra hver-andre? Hvorfor tages der ikke en Afgørelse, hvorfor slæber vi os af Sted i en Uvished, som hverken moralsk eller politisk kan forsvar-es? Jeg tror, det hænger sammen med hele vor almindelige politiske Situation. Ogsaa den staaer hen i Uvishedens Tegn. Der er en Atmosfære af Afventen over den. Man ligger ligesom i Baghold over for Fremtiden. Vi har et Slags borgerligt Samarbejde, og det truer med at opæde i hvert Fald et af sine Partier. Vi har et valgheldigt Socialdemo-krati, men en splittet Arbejderbevægelse. Vi gaar rundt med en Fornemmelse af, at det ikke er af os selv, men af Forholdenes Ud-vikling og Omstændighedernes Spil, det af-hænger, hvorledes Fremtiden ogsaa politisk vil arte sig. Jeg tror desværre, at noget lig-nende gælder for vort Forhold til Problemet Sydslesvig. Da vi ikke har nogen Samling paa os selv, vender Tankerne sig til de store derude, dem, der i sidste Instans har Afgø-relsen. Nogle af os venter og virker for, at de skal holde sig til den danske Statsminister, andre mener, at selve det tyske Problem, baade det aktuelle og det fremtidige, hin-drer Stormagterne i nu at lade Sydslesvig glide ud af det resterende vesttyske Om-raade, men nogen selvstændig Orientering, et Standpunkt, i hvilket vi kan lægge den Kraft — i sig selv er den jo begrænset —, et Land som Danmark kan opbyde, har vi ikke, og naar Rigsdagssamlingen sluttes, har Rigsdagen altsaa foran sig 4 Maaneder, i hvilke Forholdene ligger ganske uden for dens Kontrol.

Det naturlige vilde under disse Om-stændigheder være, at Folketinget ikke skil-tes uden at have taget Sikringer for Fast-holdelsen af den Politik, som det har givet sin Tilslutning, og paa hvilken det har for-